

DIRECTIVA 76/308/CEE din 15 martie 1976

privind asistența reciprocă în materie de recuperare a creanțelor rezultate din operațiuni cuprinse în sistemul de finanțare al Fondului European de Orientare și Garantare Agricolă, precum și a prelevărilor agricole și drepturilor vamale (76/308/CEE)

EMITENT: Consiliul

PUBLICATĂ ÎN: Jurnalul Oficial nr. L 73 din 19 martie 1976, p. 18 - 23
Ediția specială 2007, în limba română, a Jurnalului Oficial: cap. 02,
vol. 01, p. 35 - 40

Descriptor CELEX: 31976L0308

Descriptor natural: Directivă 308 1976

Descriptor serial: Directivă 76 308

Numai legislația Comunităților Europene tipărită în ediția pe hârtie a Jurnalului Oficial al Uniunii Europene este considerată autentică.

CONSILIUL COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene, în special articolul 100,

având în vedere Regulamentul (CEE) nr. 729/70 al Consiliului din 21 aprilie 1970 privind finanțarea politicii agricole comune*1), modificat ultima dată prin Regulamentul (CEE) nr. 2788/72*2), în special articolul 8 alineatul (3),

*1) JO L 94, 28.4.1970, p. 13.

*2) JO L 295, 30.12.1972, p. 1.

având în vedere propunerea Comisiei,
având în vedere avizul Parlamentului European*3),

*3) JO C 19, 12.4.1973, p. 38.

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social*4),

*4) JO C 69, 28.8.1973, p. 3.

Întrucât, în stadiul actual, o creanță care face obiectul unui titlu stabilit de autoritățile unui stat membru nu poate fi recuperată într-un alt stat membru; întrucât dispozițiile naționale în materie de recuperare constituie, prin simpla limitare a domeniului de aplicare a acestora la teritoriul național, un obstacol în stabilirea sau funcționarea pieței comune; întrucât această situație

nu permite aplicarea integrală și echitabilă a reglementărilor comunitare, în special în domeniul politicii agricole comune, facilitând realizarea unor operațiuni frauduloase;

Întrucât, în consecință, este necesară adoptarea unor norme comune de asistență reciprocă în materie de recuperare;

Întrucât aceste norme trebuie să se aplice cu scopul recuperării atât a creanțelor rezultate din diferite măsuri cuprinse în sistemul de finanțare integrală sau parțială al Fondului European de Orientare și Garantare Agricolă, cât și a prelevărilor agricole și a drepturilor vamale, în conformitate cu articolul 2 din Decizia 70/243/CECO, CEE, Euratom din 21 aprilie 1970 privind înlocuirea contribuțiilor financiare ale statelor membre cu resursele proprii ale Comunităților*5) și cu articolul 128 din actul de aderare; întrucât ele trebuie să se aplice și pentru recuperarea dobânzilor și a cheltuielilor legate de aceste creanțe;

*5) JO L 94, 28.4.1970, p. 19.

Întrucât asistența reciprocă trebuie să însemne, pentru autoritatea solicitată, pe de o parte, furnizarea către autoritatea solicitantă a unor informații necesare acesteia, în vederea recuperării creanțelor apărute în statul membru în care își are sediul, și înștiințarea debitorului în legătură cu toate actele referitoare la astfel de creanțe, eliberate în statul membru respectiv, și, pe de altă parte, inițierea, la cererea autorității solicitante, a operațiunilor de recuperare a creanțelor apărute în statul membru în care se află sediul autorității solicitante;

Întrucât diferitele forme de asistență reciprocă trebuie practicate de autoritatea solicitată în conformitate cu actele cu putere de lege sau actele administrative în vigoare în aceste cazuri în statul membru în care se află sediul acesteia;

Întrucât este necesar să se determine condițiile în care autoritatea solicitantă înaintează cererile de asistență și definește limitele circumstanțelor speciale care permit, în fiecare dintre cazuri, autorității solicitate să nu dea curs solicitării de asistență;

Întrucât, atunci când intervine pe seama autorității solicitante pentru a recupera o creanță, autoritatea solicitată trebuie să aibă posibilitatea, dacă dispozițiile în vigoare în statul membru în care își are sediul permit acest lucru și în acord cu autoritatea solicitantă, de a acorda debitorului un termen de plată sau o plată eșalonată în timp; întrucât dobânzile care ar putea fi percepute ca urmare a acordării facilităților de plată trebuie transferate statului membru în care se află sediul autorității solicitante;

Întrucât, pe baza cererii motivate a autorității solicitante, autoritatea solicitată trebuie să aibă posibilitatea, în măsura în care dispozițiile în vigoare în statul membru în care se află sediul acesteia permit acest lucru, de a pune în aplicare măsuri asiguratorii în vederea garantării recuperării creanțelor apărute în statul membru solicitant; întrucât aceste creanțe nu trebuie să se beneficieze de nici un privilegiu în statul membru în care se află sediul autorității solicitate;

Întrucât, în timpul procedurii de recuperare în statul membru în care se află sediul autorității solicitate, creanța sau titlul care permite executarea recuperării acesteia, emise în statul membru în care se află sediul autorității solicitate, pot fi contestate de beneficiar; întrucât, în acest caz, este necesar să se prevadă ca acțiunea în contestare să fie înaintată de acesta din urmă instanței competente a statului membru în care se află sediul autorității solicitante, iar autoritatea solicitată trebuie să suspende procedura de executare pe care a inițiat-o până în momentul luării unei decizii de către instanța competentă;

Întrucât este necesar să se prevadă ca documentele și informațiile comunicate în cadrul asistenței reciproce în materie de recuperare să nu poată fi utilizate în alte scopuri;

Întrucât dispozițiile prezentei directive nu trebuie să aibă ca efect limitarea asistenței reciproce pe care anumite state membre și-o acordă pe baza unor acorduri sau regimuri bilaterale sau multilaterale;

Întrucât este necesar să se asigure o funcționare armonioasă a asistenței reciproce și să se prevadă, în acest scop, o procedură comunitară care să permită stabilirea normelor de aplicare în termenele adecvate; întrucât este necesar să se constituie un comitet care să organizeze o colaborare strânsă și eficientă între statele membre și Comisie în acest domeniu,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

ART. 1

Prezenta directivă stabilește normele pe care trebuie să le conțină actele cu putere de lege și actele administrative ale statelor membre cu scopul de a asigura recuperarea în fiecare stat membru a creanțelor menționate la articolul 2, apărute într-un alt stat membru.

ART. 2

Prezenta directivă se aplică tuturor creanțelor aferente:

(a) rambursărilor, intervențiilor și altor măsuri cuprinse în sistemul de finanțare integrală sau parțială al Fondului European de Orientare și Garantare Agricolă, inclusiv sumelor care se percep în cadrul acestor acțiuni;

(b) prelevărilor agricole, în conformitate cu articolul 2 litera (a) din Decizia 70/243/CECO, CEE, Euratom și articolul 128 litera (a) din actul de aderare;

(c) drepturilor vamale, în conformitate cu articolul 2 litera (b) din decizia menționată anterior și articolul 128 litera (b) din actul de aderare;

(d) cheltuielilor și dobânzilor aferente recuperării creanțelor menționate anterior.

ART. 3

În sensul prezentei directive, se înțelege prin:

- "autoritate solicitantă" autoritatea competentă a unui stat membru care formulează o cerere de asistență privind o creanță menționată la articolul 2;
- "autoritatea solicitată" autoritatea competentă a unui stat membru căreia i se adresează cererea de asistență.

ART. 4

(1) La cererea autorității solicitante, autoritatea solicitată îi comunică informațiile ce îi sunt necesare acesteia în vederea recuperării unei creanțe.

Pentru procurarea acestor informații, autoritatea solicitată își exercită prerogativele prevăzute în actele cu putere de lege sau în actele administrative care se aplică pentru recuperarea unor creanțe similare apărute în statul membru în care se află sediul autorității solicitate.

(2) În solicitarea de informații, se indică numele și adresa persoanei la care se referă informațiile ce urmează să fie furnizate, precum și tipul de creanță și valoarea creanței pentru care se formulează cererea.

(3) Autoritatea solicitată nu este obligată să transmită informații:

- (a) pe care nu le-ar putea obține în vederea recuperării creanțelor similare apărute în statul membru în care se află sediul acesteia;
- (b) care ar constitui un secret comercial, industrial sau profesional;
- (c) sau a căror comunicare ar aduce atingere securității sau ordinii publice din statul membru respectiv.

(4) Autoritatea solicitată informează autoritatea solicitantă în legătură cu motivele care o împiedică să furnizeze informațiile solicitate.

ART. 5

(1) La cererea autorității solicitante, autoritatea solicitată notifică destinatarului, în funcție de normele legislative în vigoare privind notificarea actelor echivalente în statul membru în care se află sediul acesteia, toate actele și deciziile, inclusiv judiciare, privind o creanță sau recuperarea acesteia, stabilite de statul membru în care se află sediul autorității solicitante.

(2) În cererea de notificare se menționează numele și adresa destinatarului, natura și obiectul actului sau deciziei care urmează să fie

notificată și, după caz, numele și adresa debitorului și creanța menționată în act sau decizie, precum și alte informații necesare.

(3) Autoritatea solicitată informează în cel mai scurt timp autoritatea solicitantă în privința cursului dat cererii de notificare, în special în legătură cu data la care s-a trimis destinatarului decizia sau actul.

ART. 6

(1) La solicitarea autorității solicitante, autoritatea solicitată procedează, în conformitate cu actele cu putere de lege sau actele administrative care se aplică în cazul recuperării unor creanțe similare apărute în statul membru în care se află sediul acesteia, la recuperarea creanțelor care fac obiectul unui titlu ce permite executarea acestora.

(2) În acest sens, orice creanță care face obiectul unei cereri de recuperare este considerată o creanță a statului membru în care se află sediul autorității solicitate, cu excepția cazurilor în care se aplică articolul 12.

ART. 7

(1) Cererea de recuperare a unei creanțe, adresată de autoritatea solicitantă autorității solicitate, trebuie să fie însoțită de un exemplar oficial sau de o copie autenticată a titlului care permite executarea acesteia, emis în statul membru în care se află sediul autorității solicitante și, dacă este cazul, de originalul sau de o copie autenticată a altor documente necesare pentru recuperare.

(2) Autoritatea solicitantă nu poate formula o cerere de recuperare decât:

(a) dacă creanța sau titlul care permite executarea recuperării nu sunt contestate în statul membru în care se află sediul acesteia;

(b) dacă aceasta a pus în aplicare, în statul membru în care se află sediul său, procedura de recuperare care ar putea fi executată pe baza titlului menționat la alineatul (1), iar măsurile adoptate nu au condus la plata integrală a creanței.

(3) În cererea de recuperare se menționează numele și adresa persoanei în cauză, natura creanței, valoarea capitalului inițial și a dobânzilor și cheltuielile datorate, precum și toate celelalte informații necesare.

(4) Cererea de recuperare cuprinde, de asemenea, o declarație a autorității solicitante, în care se precizează data începând de la care este posibilă executarea în conformitate cu normele legislative în vigoare în statul membru în care se află sediul acesteia și prin care se confirmă îndeplinirea condițiilor prevăzute în alineatul (2).

(5) Autoritatea solicitantă transmite autorității solicitate toate informațiile necesare privind speța care a motivat cererea de recuperare, imediat după aflarea acestora.

ART. 8

Titlul care permite executarea recuperării creanței este, după caz și în funcție de dispozițiile în vigoare în statul membru în care se află sediul autorității solicitate, omologat, recunoscut, completat sau înlocuit cu un titlu care permite executarea sa pe teritoriul statului membru respectiv.

Omologarea, recunoașterea, completarea sau înlocuirea titlului trebuie să se facă în cel mai scurt timp, în urma primirii cererii de recuperare. Aceste acțiuni nu pot fi refuzate dacă titlul, care permite executarea în statul membru în care se află sediul autorității solicitante, este conform normelor.

În cazul în care îndeplinirea uneia dintre aceste formalități conduce la o examinare sau la o contestare privind creanța sau titlul care permite executarea, emis de autoritatea solicitantă, se aplică articolul 12.

ART. 9

(1) Recuperarea se efectuează în moneda statului membru în care se află sediul autorității solicitate.

(2) Autoritatea solicitată poate, în conformitate cu actele cu putere de lege sau actele administrative în vigoare în statul membru în care se află sediul acesteia și după consultarea autorității solicitante, să acorde debitorului un termen de plată sau să autorizeze o plată eșalonată. Dobânzile percepute de autoritatea solicitată ca urmare a acordării termenului de plată se transferă statului membru în care se află sediul autorității solicitante.

Orice altă dobândă percepută pentru întârzierea plății, în conformitate cu actele cu putere de lege sau actele administrative în vigoare în statul membru unde se află sediul autorității solicitate, se transferă statului membru unde se află sediul autorității solicitante.

ART. 10

Creanțele care trebuie recuperate nu beneficiază de nici un privilegiu în statul membru în care se află sediul autorității solicitate.

ART. 11

Autoritatea solicitată informează în cel mai scurt timp autoritatea solicitantă cu privire la cursul dat cererii de recuperare.

ART. 12

(1) Dacă, în cursul procedurii de recuperare, creanța sau titlul care permite executarea recuperării acesteia, emis(ă) în statul membru în care se află sediul autorității solicitante, este contestat(ă) de un beneficiar, acesta prezintă cazul în fața instanței competente a statului membru în care se află sediul autorității solicitante, în conformitate cu normele legislative în vigoare în statul respectiv. Autoritatea solicitantă notifică autorității solicitate această acțiune. Beneficiarul poate, de asemenea, să notifice această acțiune autorității solicitate.

(2) De îndată ce autoritatea solicitată primește notificarea menționată la alineatul (1), fie din partea autorității solicitante, fie din partea beneficiarului, ea suspendă procedura de executare și așteaptă decizia instanței competente în domeniu. În cazul în care consideră necesar acest lucru și fără să aducă atingere articolului 13, ea poate recurge la măsuri asiguratorii pentru a garanta recuperarea, în măsura în care actele cu putere de lege în vigoare în statul membru în care se află sediul său permit acest lucru pentru creanțe similare.

(3) În cazul în care constatarea se referă la măsurile de executare luate de statul membru în care se află sediul autorității solicitate, acțiunea este înaintată instanței competente a statului membru respectiv, în conformitate cu dispozițiile legale și de reglementare din acest stat.

(4) În cazul în care instanța competentă la care a fost înaintată acțiunea, în conformitate cu alineatul (1), este un tribunal judiciar sau administrativ, decizia acestuia, dacă este favorabilă autorității solicitante și dacă permite recuperarea creanței în statul membru în care se află sediul autorității solicitante, constituie "titlul care permite executarea" în conformitate cu articolele 6, 7 și 8, iar recuperarea creanței se efectuează pe baza acestei decizii.

ART. 13

La cererea motivată a autorității solicitante, autoritatea solicitată ia măsurile asiguratorii corespunzătoare pentru a garanta recuperarea unei creanțe în măsura în care actele cu putere de lege în vigoare în statul membru în care se află sediul său permit acest lucru.

Pentru punerea în aplicare a primului paragraf, articolele 6, 7 alineatele (1), (3) și (5) și articolele 8, 11, 12 și 14 se aplică mutatis mutandis.

ART. 14

Autoritatea solicitată nu are obligația:

(a) de a acorda asistența prevăzută la articolele 6 - 13, dacă recuperarea creanței, în funcție de situația debitorului, este de natură să cauzeze grave dificultăți de ordin economic sau social în statul membru în care se află sediul său;

(b) de a proceda la recuperarea creanței, dacă autoritatea solicitantă nu a epuizat, pe teritoriul statului membru în care se află sediul său, căile de executare privind creanța respectivă.

Autoritatea solicitată informează autoritatea solicitantă în legătură cu motivele pentru care nu satisface cererea de asistență. Refuzul motivat este de asemenea comunicat Comisiei.

ART. 15

(1) Chestiunile privind prescrierea se află sub incidența exclusivă a normelor legislative în vigoare în statul membru în care se află sediul autorității solicitante.

(2) Recuperările efectuate de autoritatea solicitată în conformitate cu cererea de asistență, care, dacă ar fi fost efectuate de autoritatea solicitantă ar fi avut drept efect suspendarea sau întreruperea prescrierii în conformitate cu normele legislative în vigoare în statul membru în care se află sediul acesteia, sunt considerate, din punctul de vedere al acestui efect, realizate în statul membru respectiv.

ART. 16

Documentele și informațiile comunicate autorității solicitate pentru punerea în aplicare a prezentei directive nu pot fi comunicate de către aceasta decât:

- (a) persoanei menționate în cererea de asistență;
- (b) persoanelor și autorităților însărcinate cu recuperarea creanțelor, numai în scopul recuperării;
- (c) autorităților judiciare sesizate în legătură cu acțiunile referitoare la recuperarea creanțelor.

ART. 17

Cererile de asistență și documentele anexate sunt însoțite de traducerea în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale ale statului membru în care se află sediul autorității solicitate, fără să aducă atingere posibilității acesteia de a renunța la comunicarea traducerii respective.

ART. 18

Statele membre solicitante și solicitate renunță la restituirea cheltuielilor rezultate din asistența reciprocă pe care și-o acordă în conformitate cu prezenta directivă.

Cu toate acestea, statul membru în care se află sediul autorității solicitante rămâne responsabil față de statul membru în care se află sediul autorității solicitate în ceea ce privește consecințele pecuniare ale acțiunilor recunoscute ca fiind nejustificate din punctul de vedere al realității creanței sau al validității titlului emis de autoritatea solicitantă.

ART. 19

Statele membre își comunică unele altora lista autorităților abilitate să formuleze sau să primească cereri de asistență.

ART. 20

(1) Se instituie un comitet de recuperare, denumit în continuare "comitet", format din reprezentanții statelor membre și prezidat de un reprezentant al Comisiei.

(2) Comitetul își stabilește regulamentul de procedură.

ART. 21

Comitetul poate examina orice problemă referitoare la punerea în aplicare a prezentei directive, invocată de președintele său, fie la inițiativa acestuia, fie la solicitarea reprezentantului unui stat membru.

ART. 22

(1) Normele de aplicare a articolului 4 alineatele (2) și (4), a articolului 5 alineatele (2) și (3), a articolului 7 alineatele (1), (3) și (5), a articolelor 9 și 11 și a articolului 12 alineatul (1), precum și cele privind conversia, transferul sumelor recuperate și stabilirea unei valori minime a creanțelor care pot conduce la o cerere de asistență sunt stabilite în conformitate cu procedura definită la alineatele (2) și (3).

(2) Reprezentantul comisiei prezintă comitetului un proiect cu măsurile ce urmează să fie adoptate. Comitetul își dă avizul cu privire la acest proiect în termenul pe care președintele îl poate stabili în funcție de urgența subiectului în cauză. Avizele se adoptă cu o majoritate de patruzeci și unu de voturi, voturile statelor membre fiind ponderate în conformitate cu articolul 148 alineatul (2) din tratat. Președintele nu participă la vot.

(3) (a) Comisia adoptă dispozițiile preconizate, dacă acestea sunt conforme cu avizul comitetului.

(b) Dacă dispozițiile preconizate nu sunt conforme cu avizul comitetului sau în absența avizului, Comisia prezintă Consiliului, fără întârziere, o propunere cu privire la dispozițiile ce trebuie adoptate. Consiliul hotărăște cu majoritate calificată.

(c) Dacă, la expirarea unui termen de trei luni de la data prezentării la Consiliu, acesta nu hotărăște, dispozițiile propuse sunt adoptate de Comisie.

ART. 23

Dispozițiile prezentei directive nu împiedică acordarea asistenței reciproce mai extinse decât își acordă sau și-ar acorda anumite state membre în temeiul diferitelor tipuri de acorduri, inclusiv în domeniul notificării actelor judiciare sau extrajudiciare.

ART. 24

Statele membre pun în aplicare dispozițiile necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 1 ianuarie 1978.

ART. 25

Fiecare stat membru informează Comisia cu privire la dispozițiile pe care le adoptă în vederea aplicării prezentei directive. Comisia comunică aceste informații celorlalte state membre.

ART. 26

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 15 martie 1976.

Pentru Consiliu
Președintele
R. Vouel